

Με λαμπρότητα πραγματοποιήθηκε η θερινή πανήγυρη του Οσίου Αντωνίου στη Βέροια

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Με την ευκαιρία της θερινής πανηγύρεως του Οσίου Αντωνίου του Νέου Πολιούχου Βεροίας, το Σάββατο 1 Αυγούστου το πρωί, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Προσκυνηματικό Ναό του Οσίου Αντωνίου στη Βέροια. Μαζί του συλλειτουργήσε ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Δομενίκου κ. Αθηναγόρας.

Ακολούθησε ο καθιερωμένος αγιασμός με την ευκαιρία της προόδου του Τιμίου Σταυρού. Από εχθές το απόγευμα μεταφέρθηκε ο Τίμιος Σταυρός από το Ιερό Προσκύνημα της Παναγίας Σουμελά, που όπως κάθε χρόνο συμπανηγυρίζει με τον πολιούχο της Βεροίας. Τον Τίμιο Σταυρό μετέφερε ο Πανοσιολιγιώτατος

Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Παναγίας Σουμελά Αρχιμ. Παντελεήμων Παπαεμμανουήλ.

Της εκκλησιαστικής τάξεως επιμελήθηκε ο Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Αρχιμ. Δημήτριος Μπακλαγής.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου

«Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται».

Αὐτή τή διαβεβαίωση ἀκούσαμε στή σημερινή εὐαγγελική περικοπή, στήν ὁποία ὁ Χριστός περιέγραψε τή θέση τῶν μαθητῶν του μέσα στόν κόσμο, ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι καί στήν ἐποχή μας, ὅπως καί στήν ἐποχή τοῦ Κυρίου μας, ζοῦσαν μέσα στήν ἁμαρτία καί στήν ἄσωτία, ζοῦσαν μακριά ἀπό τόν Θεό, ἀδιαφορώντας γιά τίς ἐντολές καί τό θέλημά του. Γι' αὐτό καί ὅσοι πίστευαν καί πιστεύουν στόν Χριστό, ὅσοι ἀγωνιζόταν καί ἀγωνίζονται νά βαδίσουν τόν δρόμο του ἦταν καί εἶναι σάν προβάτα ἐν μέσῳ λύκων.

Ὁ κόσμος ἐνοχλεῖται συχνά ἀπό τήν παρουσία τῶν πιστῶν καί τῶν εὐσεβῶν, γιατί ἡ δική τους ζωή, ζωή ἐνάρετη, ζωή σωφροσύνης καί καθαρότητος, ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τή δική του ἁμαρτωλή καί αὐτό τόν ἐλέγχει. Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος

για τον οποίο ο κόσμος προσπαθεί να εξαφανίσει και να εξοντώσει τους πιστούς και τους ευσεβείς.

Όλα αυτά δεν είναι υποθέσεις και θεωρίες, δεν είναι ένας τρόπος με τον οποίο η Έκκλησία προσπαθεί να μας πείσει για την αλήθεια της διδασκαλίας της. Είναι πραγματικότητας, πραγματικότητας ή οποία αποδεικνύεται και από την ίδια την ιστορία πρό και μετά Χριστόν. Αποδεικνύεται από τη ζωή του Χριστού, ο οποίος παρότι «διήλθεν εύεργετών και ιώμενος», οι όμοεθνεῖς του τον κατεδίκασαν στον πιο φρικτό και όδυνηρό θάνατο, στον θάνατο του Σταυρού. Αποδεικνύεται όμως και από τη ζωή των δικαίων και των όσίων, των προφητών και των μαρτύρων της Έκκλησίας μας.

Και δεν είναι χωρίς σημασία τό γεγονός ότι σήμερα, έορτή των άγιων έπτά Μακκαβαίων, της μητέρας τους άγίας Σολομονής και του διδασκάλου τους άγίου Έλεαζάρου, οι όποιοι όδηγήθηκαν στό μαρτύριο, γιατί πίστευαν στον άληθινό Θεό και δεν ήθελαν νά λατρεύσουν τους ψεύτικους θεούς των είδωλολατρών, ή Έκκλησία μας προβάλλει και τό κατ' έξοχήν σύμβολο του μαρτυρίου, προβάλλει τον Σταυρό του Χριστού, έορτάζοντας την πρόοδό του, δηλαδή την έξοδό του από τό μέγα Παλάτιο της Κωνσταντινουπόλεως και την περιφορά του στην πόλη.

Και οι δύο αυτές έορτές μάς υπενθυμίζουν και μάς διδάσκουν και τον τρόπο με τον

ὁποῖο ἀντιμετωπίζεται τό μαρτύριο, οἱ διωγμοί καί ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων πού δέν ἀνέχονται ἐκείνους πού πιστεύουν στόν Χριστό. Καί ὁ τρόπος εἶναι αὐτός πού μᾶς ὑπέδειξε στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα ὁ ἴδιος Χριστός· «ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται».

Ὑπομονή ἔδειξε πρῶτος ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος, ἂν καί ἦταν Θεός, πού δέν εἶχε καμία ἁμαρτία καί δέν εἶχε ἀνάγκη νά ὑποστεῖ καμία τιμωρία, ὑπέμεινε τίς ὕβρεις καί τούς ραπισμούς καί τόν ἀκάνθινο στέφανο, καί τόν πόνο τῆς ἐγκαταλείψεως ἀπό τόν Θεό-Πατέρα καί αὐτόν τέλος τόν σταυρικό θάνατο, γιά τή δική μας σωτηρία.

Ὑπομονή ἔδειξαν καί οἱ ἐπτά Μακκαβαῖοι παῖδες καί ἡ μητέρα τους, ἡ ἁγία Σολομονή, πού τιμοῦμε σήμερα. Γιατί εἶναι δύσκολο νά ἀντέξει κανείς νά βλέπει τό μαρτύριο τοῦ ἀδελφοῦ του, καί εἶναι ἀκόμη δυσκολότερο νά βλέπει μία μητέρα τό μαρτύριο τῶν παιδιῶν της, ἂν δέν ἔχει ὑπομονή. Καί οἱ ἐορταζόμενοι ἅγιοι ὅχι μόνο ἀντιμετώπισαν μέ ὑπομονή τό μαρτύριο τῶν προσφιλῶν τους προσώπων, ἀλλά καί τούς ἐνεθάρρυναν καί τούς προέτρεπαν νά μή δειλιάσουν, ὑπομένοντας καί οἱ ἴδιοι μέ καρτερία τό δικό τους μαρτύριο.

Ἀνάλογη ὅμως ὑπομονή μέ τούς ἁγίους Μακκαβαίους καί τήν μητέρα τους ἁγία Σολομονή ἔκανε καί ὁ πολιοῦχος μας ὁσιος Ἀντώνιος. Διότι μπορεῖ νά μήν εἶχε νά ἀντιμετωπίσει διωγμούς καί μαρτύρια, ἀλλά εἶχε νά ἀντιμετωπίσει τόν πόλεμο τοῦ

διαβόλου καί τούς πειρασμούς του μέ σκοπό νά τόν απομακρύνει από τήν άσκηση καί τήν προσευχή. Χωρίς τήν ύπομονή δέν θά μπορούσε νά ζήσει σαράντα καί πλέον έτη μόνος στήν έρημία. Χωρίς ύπομονή δέν θά μπορούσε νά φθάσει στά ύψη τής αγιότητας καί νά κερδίσει τή σωτηρία, διότι, όπως λέγει ο Χριστός, «ο ύπομείνας εις τέλος ουτος σωθήσεται».

Αυτή τήν ύπομονή καλούμεθα νά αποκτήσουμε καί έμεις, γιά νά κερδίσουμε τή σωτηρία μας. Τήν ύπομονή τών αγίων Μακκαβαίων, τής αγίας Σολομονής καί του διδασκάλου τους αγίου Έλεαζάρου, αλλά καί του προστάτου μας αγίου Άντωνίου του νέου.

Καί ή ύπομονή αυτή δέν είναι γιά μία ήμέρα ή γιά ένα γεγονός στή ζωή μας, αλλά ύπομονή σέ όλη μας τή ζωή, ύπομονή γιά όλα τά έμπόδια καί τίς δυσκολίες πού θά συναντήσουμε στή ζωή μας. Ύπομονή καί στίς θλίψεις καί στούς πειρασμούς καί στίς ασθένειες καί σέ ό,τι έπιτρέψει ο Θεός νά δοκιμάσουμε. Ύπομονή μέχρι τέλους, διότι «ο ύπομείνας εις τέλος σωθήσεται». Καί αυτή τή σωτηρία εύχομαι νά κερδίσουμε όλοι μας μέ τίς πρεσβείες τής αγίας Σολομονής καί τών τέκνων της, του πολιούχου μας αγίου Άντωνίου καί πρωτίστως μέ τή χάρη καί τήν εύλογία του τιμίου καί ζωοποιού Σταυρου πού τιμούμε καί προσκυνούμε σήμερα.

Στο τέλος της θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος προχείρισε σε Αρχιμανδρίτη τον Ιερομόναχο π. Αμβροσιο Γεωργιάδη.

